

“মৰমৰ সন্তানসকল – যেনেকৈ পিতাৰ ভূমিকা হৈছে সকলোৰে কল্যাণ কৰা, তেনেকৈ পিতাৰ সমান কল্যাণকাৰী হোৱা, নিজৰ আৰু সকলোৰে কল্যাণ কৰা”

প্ৰশ্ন: সন্তানসকলৰ কোনটো এটা বিশেষত্বক দেখি বাপদাদা বহুত আনন্দিত হয়?

উত্তৰ: গৰিব সন্তানসকলে বাবাৰ যজ্ঞলৈ ৪ (আঠ) অনা, এটকা পঠিয়াই দিয়ে। কয় - বাবা ইয়াৰ সলনি আমাক ম'হল দিব। বাবাই কয় - সন্তানসকল, এই এটকাও শিৱবাবাৰ সম্পত্তিত জমা হৈ গ'ল। তোমালোকে ২১ জন্মৰ কাৰণে ম'হল পাই যাবা। সুদামাৰ দৃষ্টান্ত আছে নহয় জানো। কড়িৰ সমানো খৰচ নকৰাকৈয়ে তোমালোক সন্তানসকলে বিশ্বৰ বাদস্বাহী পাই যোৱা। বাবাই গৰিব সন্তানসকলৰ এইটো বিশেষত্ব দেখি বহুত আনন্দিত হয়।

গীত:

ওঁম্ শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলে বুজি পায় যে বাবাৰ পৰা এতিয়া বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে। সন্তানসকলে কয় যে বাবা আপোনাৰ স্বীকৃত অনুসৰি আমি আপোনাৰ পৰা পুনৰ বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰি আছে। নতুন কথা নহয়। সন্তানসকলে জ্ঞান লাভ কৰিছে। জানে সুখধামৰ উত্তৰাধিকাৰ আমি কল্পই কল্পই পাই থাকোঁ। কল্পই কল্পই ৪৪ জন্মতো ল'বলগীয়া হয়। যথাযথ আমি বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা ২১ জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ পুনৰ লাহে লাহে হেৰুৱাওঁ। পিতাই বুজাইছে এয়া অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল। তোমালোক সন্তানসকলৰ সৎকাৰ হৈ গৈ থাকে। এইটোও জানা নাটকত সুখ বহুত আছে। পাছলৈ আহি ৰাৱণৰ দ্বাৰা দুখ পায়। এতিয়া তোমালোক বহুত কম, আগলৈ গৈ বহুত বৃদ্ধি হৈ থাকিব। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হয়। নিশ্চয় অন্তৰ্বে বুজিব আমি কল্পই কল্পই পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ। যিসকলে আহি জ্ঞান লাভ কৰি তেওঁলোকে বুজিব এতিয়া জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ দ্বাৰা সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান পাইছোঁ। পিতাহে জ্ঞানৰ সাগৰ, পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলাওঁতা অৰ্থাৎ মুক্তি-জীৱনমুক্তিত লৈ যাওঁতা। এইটোও তোমালোকে এতিয়া জানা। গুৰুৰ শৰণতো বহুতে লৈছে নহয় জানো। অৱশেষত গুৰুসকলকো এৰি আহি জ্ঞান লাভ। তোমালোকেও এতিয়া এই জ্ঞান লাভ কৰিছা। জানা যে ইয়াৰ আগতে অজ্ঞানী আছিলোঁ। সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। শিৱবাবা, বৰহমা, বিষ্ণু, শংকৰ কোন হয়, এইবোৰ একোৱেই নাজানিছিলোঁ। এতিয়া গম পালোঁ আমি বিশ্বৰ মালিক আছিলোঁ গতিকে তোমালোকৰ বুদ্ধিত বহুত ভালকৈ নিচা বাঢ়ি থাকিব লাগে। পিতাক আৰু সৃষ্টি চক্ৰক স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে। ‘অল্ফ’ (পিতা) আৰু ‘বে’ (উত্তৰাধিকাৰ)। পিতাই বুজায় ইয়াৰ আগতে তোমালোকে একোৱেই নাজানিছিলো নহয় জানো। পিতাকো নাজানিছিলো আৰু তেওঁৰ ৰচনাকো নাজানিছিলো। গোটেই সৃষ্টিৰ মনুষ্য মাথৰই পিতাকো নাজানে আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তকো নাজানে। এতিয়া তোমালোক শূন্যৰ পৰা বৰাহ্মণ হৈছা। পিতাই সকলো সন্তানৰ সৈতে বাতলাপ কৰি আছে। কিমান অনেক সন্তান আছে। সেৱাকেম্ব (চেণ্টাৰ) কিমান আছে। এতিয়াতো সেৱাকেম্ব খুলিব। গতিকে পিতাই বুজায় আগতে তোমালোকে একোৱেই নাজানিছিলো। এতিয়া পুৰুষাৰ্থৰ কৰ্ম অনুসৰি জানি গ'লা। এইটোও জানা যে এতিয়া আমি পিতাৰ দ্বাৰা পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ আছে। বাকীসকলেতো আহ্বান কৰি থাকে, তোমালোক হৈছা গুপ্ত। বৰহমাকুমাৰ-কুমাৰী বুলি কয় কিন্তু বুজি নাপায় যে এওঁলোকক পঢ়াওঁতাজন কোন? শাস্ত্ৰবোৰত ক'তো লিখা নাই। সেই গীতাৰ ভগৱান শিৱই আহি সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাইছে। এয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত উদয় হয় নহয় জানো। গীতাও তোমালোকে পঢ়িছিলো। এইটোও এতিয়া বুজি পোৱা - জ্ঞান মৰ্গ একেবাৰে বেলেগ। ‘বিদূত মন্ডলী’ৰ পৰা যিসকলে শাস্ত্ৰৰ আদি পঢ়ি উপাধি লয় সেই সকলোবোৰ ভক্তি মৰ্গৰ শাস্ত্ৰ। এই জ্ঞান তেওঁলোকৰ নাই। এয়াতো পিতাহে আহি ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান দিয়ে। এয়াতো পিতা আহি তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ তলা খুলিছে।

তোমালোকে জানা আগতে আমি কি আছিলোঁ, এতিয়া কি হ'লোঁ! বুদ্ধিত গোটেই চক্ৰ আহি গ'ল। আৰম্ভণিতে জানো বুজি পাইছিলো। দিনে-প্ৰতিদিনে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ ভালদৰে মুকলি হৈ গৈ থাকে। এইটোও কোনেও গম নাপায় যে ভগৱান কেতিয়া আহিল, তেওঁ কোন আছিল - যিয়ে আহি গীতাৰ জ্ঞান শুনালে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া গম পাই গ'লা। বুদ্ধিত গোটেই চক্ৰৰ জ্ঞান আছে। কেতিয়াৰ পৰা আমি পৰাজিত হওঁ আৰু কেনেকৈ বাম (বিকাৰী) মৰ্গত যাওঁ, কেনেকৈ চিৰি নামো। এইখন চিহ্নত কিমান স্পষ্টকৈ বুজোৱা হৈছে। ৪৪ জন্মৰ চিৰি। কেনেকৈ অৱবোধ কৰোঁ পুনৰ আবোধ কৰোঁ। পতিত-পাৱন কোন? পতিত কোনে কৰিলে? এয়া তোমালোকে এতিয়া জানা তেওঁলোকেতো কেৱল গাই থাকে - পতিত-পাৱন। এইটো জানো বুজি পায় যে ৰাৱণ ৰাজ্য কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয়? পতিত কেতিয়াৰ পৰা হ'ল? এই জ্ঞান হৈছেই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ লোকসকলৰ কাৰণে। পিতাই কয় - মইহে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিলোঁ। এয়া বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল পিতাৰ বাহিৰে কোনেও বুজাব নোৱাৰে। তোমালোকৰ কাৰণে যেন কাহিনী। কেনেকৈ ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰে, কেনেকৈ হেৰুৱায়। সেয়া আমি ইতিহাস-ভূগোল পঢ়োঁ। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। আমি ৪৪ৰ চক্ৰ কেনেকৈ পৰিকৰমা লগাওঁ, আমি বিশ্বৰ মালিক আছিলোঁ পুনৰ ৰাৱণে ৰাজ্য কাঢ়ি নিলে, এই জ্ঞান পিতাই দিছে। মনুষ্যই দশহৰা আদি উৎসৱ উদযাপন কৰে কিন্তু একোৱেই জ্ঞান নাই। যেনেকৈ তোমালোকৰ এই জ্ঞান নাছিল, এতিয়া জ্ঞান পাই আছা সেয়েহে তোমালোক আনন্দিত হৈ থাকা। জ্ঞানে আনন্দ প্ৰদান

কৰে। বেহদৰ জ্ঞান বৃদ্ধি আছে। পিতাই তোমালোকৰ জোলোঙা ভৰপূৰ কৰি আছে। কয় নহয় - জোলোঙা ভৰপূৰ কৰি দিয়ক। কাক কয়? সাধু-সন্ত আদিক নকয়। ভোলানাথ শিৱক কয়, তেওঁৰ পৰাই ভিক্ষা মাগে। তোমালোকৰতো এতিয়া আনন্দৰ পাৰাপাৰ নাই। তোমালোক বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে। বৃদ্ধি কিমান জ্ঞান আহি গ'ল। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। গতিকে এতিয়া নিজৰ আৰু আনৰো কল্যাণ কৰিব লাগে। সকলোৰে কল্যাণ কৰিব লাগে। আগতেতো ইজনে-সিজনৰ অকল্যাণহে কৰিছিল। কিয়নো আসুৰিক মত আছিল। এতিয়া তোমালোক স্বীমতত চলি আছা গতিকে নিজৰো কল্যাণ কৰিব লাগে। তোমালোকৰ অন্তৰে বিচাৰে যে এই বেহদৰ পঢ়া সকলোৰে পঢ়ক, সেৱাকেন্দ্ৰ খুলি গৈ থাকক। কয় বাবা প্ৰদৰ্শনীৰ ব্যৱস্থা কৰি দিয়ক, প্ৰজেক্টৰ দিয়ক আমি সেৱাকেন্দ্ৰ খোলোঁ। আমি যি জ্ঞান আহৰণ কৰিছোঁ, যাৰ দ্বাৰা বেহদৰ আনন্দৰ পাৰা উল্কাগামী হৈছে সেয়া আনকো অনুভৱ কৰাওঁ। নাটক (ডৰামা) অনুসৰি এয়াও পুৰুষাৰ্থ চলি থাকে। পিতা আহিছে ভাৰতক পুনৰাই স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ। তোমালোকে জানা আমি আগতে নৰকবাসী আছিলোঁ, এতিয়া স্বৰ্গবাসী হৈ আছোঁ। এই চক্ৰ তোমালোকৰ বৃদ্ধি সদায় ঘূৰি থাকিব লাগে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক সদায় আনন্দিত হৈ থাকা। আনক বুজোৱাৰো নিচা থাকিব লাগে। আমি পিতাৰ পৰা জ্ঞান লৈ আছোঁ। তোমালোকৰ অন্য যিসকল ভাই-ভনীয়ে নাজানে তেওঁলোককো ৰাস্তা দেখুওৱাতো তোমালোকৰ ধৰ্ম। যেনেকৈ পিতাৰ ভূমিকা হৈছে সকলোৰে কল্যাণ কৰা তেনেকৈ আমাৰো ভূমিকা হৈছে সকলোৰে কল্যাণকাৰী হোৱা। বাবাই কল্যাণকাৰী কৰি তুলিছে গতিকে নিজৰো কল্যাণ কৰিব লাগে আনৰো কৰিব লাগে। পিতাই কয় - তোমালোক অমুক সেৱাকেন্দ্ৰলৈ যোৱা, গৈ সেৱা কৰা। একে স্থানত বহি সেৱা কৰিব নালাগে। যি যিমান বৃদ্ধিমান হয় সিমান চৰ্চা থাকে, গৈ আমি সেৱা কৰোঁ। অমুক নতুন সেৱাকেন্দ্ৰ খুলিছে, এইটোতো জানা কোন কোন সেৱাধাৰী হয়, কোন কোন আঞ্জলিকাৰী, বিশ্বাসী, অনুগত হয়। আঞ্জলিকালৈতো কুসন্তানসকলৰ ওপৰত পিতা অসন্তুষ্ট হয়। এয়াতো বেহদৰ পিতাই কয় - মই একেবাৰে সাধাৰণ ৰীতিৰে বুজাওঁ, ইয়াত ভয় কৰিবলগীয়া একো কথা নাই। এয়াতো যিয়ে কৰিব তেৱেঁ পাব। অভিশাপ বা অসন্তুষ্ট হোৱাৰ কথা নাই। পিতাই বুজায় কিয়নো বাৰু ভালদৰে সেৱা কৰি নিজৰো আৰু আনৰো কল্যাণ নকৰোঁ। যিমান যিয়ে বহুতৰ কল্যাণ কৰে সিমান বাবাও আনন্দিত হয়। বাগিচাত বাবাই দেখিব এই ফুলপাহ কিমান ভাল। এয়া গোটেইখন বাগিচা। বাগিচা চাবৰ কাৰণে কয় - বাবা আমি সেৱাকেন্দ্ৰ পৰিকৰমা লগাওঁ। কেনেকুৱা কেনেকুৱা ফুল আছে! কেনেকৈ সেৱা কৰি আছে! গ'লে গম পোৱা যায়। কেনেকৈ আনন্দত নাচি থাকে। বাবাকো আহি কৈছিল বাবা অমুকক মই এনেকৈ বুজালোঁ। আজি নিজৰ স্বামীক, ভাইক লৈ আহিছোঁ। বুজাইছোঁ যে বাবা আহিছে, তেওঁ কেনেকৈ হীৰাতুল্য জীৱন গঢ়ি তোলে। শুনিলে তেতিয়া বিচাৰে ময়ো গৈ চাওঁ। তেতিয়া সন্তানসকল উৎসাহিত হয়, লৈ আহে। বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল জানিব লাগে। তোমালোকে বিচাৰ কৰিব পাৰা ভাৰত গোটেই বিশ্বৰ মালিক আছিল। এতিয়াতো কি অৱস্থা হৈ গ'ল। সৎযুগ-ত্ৰৈতাতে কিমান সুখ আছিল। এতিয়া পুনৰ বাবাই বিশ্বৰ মালিক কৰি আছে। এইটোও জানা যে সৃষ্টিত পাছলৈ বহুত তুলস্বল হ'ব। যুদ্ধ জানো বন্দ হ'ব পাৰে। ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত লাগি থাকে। য'তেই চোৱা ত'ত কাজিয়াই লাগি থাকে। কিমান ভয়ানক হৈ আছে। বিদেশত কি কি হৈ আছে। বুজি নাপায় যে আমি কি কৰি আছোঁ। কিমান ধুমুহা লাগি থাকে। মনুষ্যও মৰি থাকে। কিমান দুখৰ সৃষ্টি। তোমালোক সন্তানসকলে জানা - এই দুখৰ সৃষ্টিৰ পৰা বচ এতিয়া যামগৈ। বাবাইতো ধৈৰ্য ধৰিবলৈ কৈ আছে। এইখন ছিঃ ছিঃ সৃষ্টি। কিছুদিন পাছত আমি বিশ্বত শান্তিৰে ৰাজত্ব কৰিম। এই ক্ৰমততো আনন্দিত হ'ব লাগে নহয় জানো। সেৱাকেন্দ্ৰ খুলি গৈ থাকে। এতিয়া চোৱা সেৱাকেন্দ্ৰ খোলে, বাবাই লিখে এতিয়া ভাল ভাল সন্তানসকল যোৱা। নামো লিখি দিওঁ, যিসকল অন্তৰত অধিষ্ঠিত হৈ থাকে। বহুতৰে কল্যাণ হয়। এনেকৈ বহুতে লিখে - বাবা আমিতো বন্দনত আছোঁ। বাৰু সেৱাকেন্দ্ৰ মুকলি হ'লে তেতিয়া বহুতে আহি উত্তৰাধিকাৰ পাব। এইটোও জানা যে এই সকলোবোৰ নাশ হৈ যাব তেন্তে কিয়নো বাৰু বহুতৰ কল্যাণৰ অৰ্থে কামত খটুৱাই নিদিওঁ। নাটকত তেওঁলোকৰ এনেকুৱা ভূমিকা আছে। প্ৰত্যেকে নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে। দয়া ওপজে। অন্যকো বন্দনমুক্ত কৰাত অলপমানতো সহায় কৰোঁ। তেওঁলোকেও উত্তৰাধিকাৰ লৈ লওক। পিতাৰ কিমান চিন্তা হয়। সকলো কাম চিতাত জ্বলি মৰিছে। গোটেইখন কৰৰস্থান হৈ গ'ল। এনেকৈ কয়ো যে আত্মা আহি কৰৰস্থানৰ পৰা জগাই সকলোকে লৈ যায়।

এওঁ (বৰহমাবাবাই) এতিয়া বুজি পায় ৰাৱণে কেনেকৈ পৰাজিত কৰিলে। আগতে জানো বুজি পাইছিল। মই সোণাৰী লাখপতি, ইমান সন্তান আছিল, নিচাতো থাকে নহয় জানো। এতিয়া বুজি পায় মই পূৰ্বা পতিত আছিলোঁ। পুৰণি সৃষ্টিত যিমনেই লাখপতি, কোটিপতি নহওক কিন্তু এই সকলোবোৰ হৈছে কড়িতুল্য। এতিয়া নাশ হোৱাৰ পথত। মায়াও কিমান প্ৰৱল। পিতাই কয় - সন্তানসকল সেৱাকেন্দ্ৰ খোলা, বহুতৰে কল্যাণ হৈ যাব। গৰিবসকল সোনকালে জাগৃত হয়, চহকীসকল কাচিৎহে জাগৃত হয়। নিজৰ আনন্দতে মতলীয়া হৈ থাকে। মায়াই একেবাৰে নিজৰ বশীভূত কৰি ল'লে। বুজালে বুজিও পায় কিন্তু এৰে কেনেকৈ? ভয় লাগে যে এওঁলোকৰ দৰে সকলো এৰিব লাগিব। ভাগ্যত নাথাকিলে তেন্তে চলিব নোৱাৰে। যেন মুক্ত হোৱাটোৱেই কঠিন। সেই সময়ত বৈৰাগ্য ওপজে - যথার্থ ছিঃ ছিঃ সৃষ্টি। পাছত য'ত আছিল ত'তে থাকি যায়। কোটিৰ মাজত কোনোবা ওলায়। মুম্বাইততো শ শ লোক আছে, কিছুমানৰ ৰং লাগি যায়। বুজি পায় যে ভৱিষ্যতৰ কাৰণে কিবা কৰি লওঁ। কড়িৰ সলনি মই হীৰা পাই যাম। পিতাই বুজায় নহয় - টালি-টোপোলা সকলো স্বৰ্গলৈ স্থানান্তৰ কৰা। তাত 21 জন্মৰ কাৰণে তোমালোকে ৰাজ্য-ভাগ্য পাব। কোনো কোনোৱে এটকা, 8 (আঠ) অনাও পঠিয়াই দিয়ে। পিতাই কয় - এটকাও তোমালোকৰ শিৱবাবাৰ সম্পত্তিত জমা হৈ গ'ল। তোমালোকে 21 জন্মৰ কাৰণে মহল পাই যাব। সুদামাৰ দৃষ্টান্ত আছে নহয়। এনেকুৱাসকলক দেখি বাবাতো বহুত আনন্দিত হয়। একো খৰচ নকৰাকৈয়ে তোমালোকে বিশ্বৰ বাদস্বাহী (সাম্ৰাজ্য) পোৱা। যুদ্ধ আদি একোৱেই নাই। তেওঁলোকেতো অকণমান টুকুৰাৰ কাৰণেও কিমান কাজিয়া কৰে। তোমালোকক কেৱল কয় - মনমনাভৱ। বচ, ইয়াত বহাৰ দৰকাৰ নাই, ঘূৰোঁতে-ফুৰোঁতে পিতাক আৰু

উত্তৰাধিকাৰাক স্মৰণ কৰা। আনন্দিত হৈ থাকা। খোৱা-বোৱাও শূন্য হ'ব লাগে। তোমালোকে জানা মই আত্মা কিমানলৈকে পৰিত্ৰ হৈছোঁ, যাতে পুনৰ গৈ ৰাজকুমাৰৰ জন্ম লওঁ। আগলৈ গৈ জগতৰ অৱস্থা একেবাৰে বেয়া হ'ব। খাবলৈ খাদ্য শস্য পোৱা নাযাব তেতিয়া ঘাঁহ খাবলৈ ধৰিব। তেতিয়া জানো এনেকৈ ক'ব যে মাখন অবিহনে মই থাকিব নোৱাৰোঁ। একোৱেই নাপাব। এতিয়াও কিমান ঠাইত মনুষ্যই ঘাঁহ খাই দিন অতিবাহিত কৰিছে। তোমালোকেতো বহুত আনন্দত বাবাৰ ঘৰত বহি আছা। ঘৰত পিতাই প্ৰথমে সন্তানসকলক খুৱায় নহয় জানো। সময় বহুত বেয়া। ইয়াত তোমালোক বহুত সুখত বহি আছা। কেৱল পিতাক আৰু উত্তৰাধিকাৰাক স্মৰণ কৰি থাকা। নিজৰ আৰু আনৰো কল্যাণ কৰিব লাগে। আগলৈ গৈ নিজে নিজে আহিব, ভাগ্য উদয় হ'ব। জাগিতো উঠে নহয় জানো। বেহদৰ ৰাজধানী স্থাপন হ'ব। প্ৰত্যেকেই কল্প পূৰ্বৰ দৰে পুৰুষাৰ্থ কৰে। সন্তানসকলতো বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। বাপদাদাৰ চিহ্ন দেখাৰ লগে লগে আনন্দত শিহৰিত হৈ যাব লাগে। সেই আনন্দৰ পাৰা স্থায়ী হৈ থাকিব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) সদায় অপাৰ আনন্দত থাকিবৰ কাৰণে বেহদৰ জ্ঞান বুদ্ধি ৰাখিব লাগে। জ্ঞান ৰত্নৰে নিজৰ জোলোঙা ভৰপূৰ কৰি নিজৰ আৰু সকলোৰে কল্যাণ কৰিব লাগে। জ্ঞানত বহুত চতুৰ হ'ব লাগে।

(2) ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ ৰাজ্য-ভাগ্যৰ অধিকাৰ ল'বৰ কাৰণে নিজৰ টালি-টোপোলা সকলো স্থানান্তৰ কৰি দিব লাগে। এই ছিঃ ছিঃ সৃষ্টিৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ যুক্তি ৰচিব লাগে।

বৰদান:

প্ৰতিটো কৰ্ম ৰূপী বীজক ফলদায়ক কৰি তোলাঁতা যোগ্য শিক্ষক হোৱা

যোগ্য শিক্ষক বুলি তেওঁক কোৱা হয় - যিয়ে নিজে শিক্ষাৰ স্বৰূপ হয় কিয়নো শিক্ষা দিয়াৰ সকলোতকৈ সহজ সাধন হৈছে স্বৰূপৰ দ্বাৰা শিক্ষা দিয়া। তেওঁলোকে নিজৰ প্ৰতিটো খোজৰ দ্বাৰা শিক্ষা দিয়ে, তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো বচন বাক্য নহয় কিন্তু মহাবাক্য বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো কৰ্ম ৰূপী বীজ ফলদায়ক হয়, নিষ্ফল নহয়। এনেকুৱা যোগ্য শিক্ষকৰ সংকল্পই আত্মসকলক নতুন সৃষ্টিৰ অধিকাৰী কৰি তোলে।

শ্লেগান:

মনমনাভৱৰ স্থিতিত থাকা তেতিয়া অলৌকিক সুখ আৰু মনৰস স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবা।

!! ওঁ শান্তি !!